

Szerettem az erős, fehér tornyunkat – pompásan és büszkén feszített a tiszta kék égbolt alatt. Most annyira másképp festett, mintha ugyanolyan földes színe lett volna, mint a minket körülvevő szántóknak.

Úgy tűnt, mintha magából a talajból hajtott volna ki.

– Olyan, mint egy koboldkastély – mondtam.

Mags felnevetett.

– Vagy egy ogre hajléka.

– Vagy egy troll tornya.

A nővérem leszakított egy százszorszépet, és az arcomba dobta. Én is nevettem, és lehunytam a szemem. Az izmaim sajogtak a festéstől, a fű pedig meleg volt, száraz, és kellemesen karistolt alattam.

(...)

Aztán meghallottam a motorokat.

Különös dolog történik velem, amikor megijedek. Lefagyok. Mint egy rémült nyuszi. Az egész testem megdermed, és fikarcnyit sem tudok mozdulni. Az emberek a „ledermed” szót használják a félelem leírására, de valójában ennél sokkal többet jelent – azt jelenti, hogy az ember annyira retteg, hogy nem tudja mozgatni az izmait; azt jelenti, hogy kővé válik.

Csak feküdtem ott, mereven, szaporán kapkodtam a levegőt, miközben a repülőgép zaja egyre közelebb és közelebb ért.

– Papa! – kiáltotta Mags.

Minden elsötétült körülöttem.